

θουσιῶσιν; Ἡ μελαγχολικὴ ἐκείνη αὔρα διατὶ μὲ θωπεύει; Ἀλλὰ . . . τὴν χεῖρα ἐκτείνω καὶ τὴν χεῖρα μου φεύγει τὸ πᾶν, πετᾶ καὶ πάλιν ἐπανέρχεται. Ἄνόσιος εἶμαι ἢ τὰ πρὸ ἐμοῦ σκιά καὶ φάσματα; Ἄ! ἐνόησα, ἔχω ἀνὰ χεῖρας τὴν ἀθάνατον Ὀδυσσεϊαν. Ἴδε ἐκεῖ, κἀηται ὑπὸ γηραιῶν δρυῶν γυνὴ τις ἐστεμμένην τὴν κεφαλὴν ἔχουσα μὲ στέφανον δάφνης. Τὴν γνωρίζεις; Εἶναι ὁ Πηνελόπη. Εἶναι ἡ αὔρα, τοῦ δάσους τὸ κόσμημα. Εἶναι ἡ ἀρετὴ θριαμβεύουσα καὶ τὸν θρίαμβον αὐτῆς ἡ ἀσθενὴς μου φωνὴ θέλει ψάλλει.

II.

Ἦτο ἡ Πηνελόπη εὐτυχὴς, ἦτο εὐτυχὴς τῆς κουροτρόφου Ἰθάκης ἡ βασιλεία. Ἐσκίρτα βρέφος ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς ὁ Τηλέμαχος, ὁ σύζυγος αὐτῆς Ὀδυσσεὺς ἐμειδία. Ὁ οὐρανὸς ἐγένετο, διεσκόρπητα τὰ κυανόχροα αὐτοῦ νέφη εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ γῆ θάλλουσα ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὰ ζωηρὰ αὐτοῦ χρώματα δι' ἀνθέων παντοίων. Ἡ φύσις ἅπασα χαρὰ ἦτο μία· τὸ πτηνὸν ἐκελάδει, ἐμελώδει ὁ βόας· ὁ ποιμὴν τὸν αὐλὸν ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς πλατάνου ἔπαιζε, τὰ ἀρνία βελάζοντα ἐπὶ τῆς χλόης ἐπήδων. Τὸ πᾶν χαρὰ. Ἀλλὰ τὸ ἔαρ παρέρχεται, τὸ ἄνθος μαραινεται, ὁ χειμὼν ἐπισκῆπτει καὶ μυκᾶται ὁ πόντος καὶ παταγεῖ ὁ βορρᾶς. Ὁ πρότερον εὐδαίος οὐρανὸς σκυθρωπάξει, μαυρίζει καὶ τὸν κεραυνοῦν ἐξηρεύγεται καὶ τότε κατήρεια, μελαγχολία, νάρκη, ὠχρότης καὶ τάφοι παγεροί. Ἡ Πηνελόπη ἦδη δυστυχεῖ. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπίστευον ὅτι οἱ θεοὶ τὸν θροτὸν φθονοῦσιν ὅπότεν ἰδῶσιν αὐτὸν ὑπὲρ τὸ μέτρο, εὐδαιμονοῦντα· καὶ δὴ ἡ εὐδαιμονία διαλύεται ὡς ἰστός ἀράχνης καὶ ὡς ὄνειρον φεύγει γλυκύ. Ἡ Πηνελόπη πλέον δυστυχὴς.

Τῶν Ἀργείων οἱ ἄριστοι, βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, ἐγείρονται φοβεροί. Πρέπει νὰ διεκδικήσωσιν ὕβριν πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν μητέρα Ἑλλάδα ἀντανακλωμένην, πρέπει πρὸς τὸ εὐτεῖλεον Ἴλιον νὰ εἰσαναβῶσι, πρέπει εἰς τέφραν καὶ εἰς σποδὸν νὰ μεταβάλωσι, πρέπει τέλος καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ὁ διογενὴς ν' ἀκολουθήσῃ αὐτοὺς, ἐκεῖ αὐτὸν προσκαλεῖ τιμὴ καὶ κατῆχον. Ἀπῆλθε μετ' αὐτῶν